

Fandens Mælkebøtte

Ásmegin

I Tors Lysskær
grønnes Kaos
ved Myriadens Stiernehær
I Menneskens Huus,
slaaes nu Rod,
som en Gave fra Promethevs;

Jeg priser dig, Mælkebøtte
Skyll nu over mig
mod Plage og Sygdom
Spir og gro,
af Lysets Ve,
ligesom Fanden selv

Op med Helvedsmagt,
Skærsild gul,
Op!, op!, i al din Pragt;
blot slig Skønhed
og blot hin alene
kan stadig vares ved

Vi priser dig, Mælkebøtte
Skyll nu over os
mod Hunger og Nød
Spir og gro, af Lysets Føde,
ligesom Fanden selv

For trædet Skanken
og forsmædelig Fod
staaer du lige ranken
Først skærsildgul,
saa kiøldenshvid,
ligesaa i Iordens Bul

Under hvide Vinger bæres,
i enske Evighedens Traa,
gennem Stængelen Mælken gæres
til, tusind Diævelyngel smaae

Selv mod Ædder og Hakke
og mod Tidseliern
vil du ei sakke,
men du, til evig Tid,
skal staae som Vink
til Menneskens lid

Mod takked Rand,
mod Løvens Tand,
skal Sinder knuges;
af Skærsilds Blom
drives Lutring, drives Liv,
saa Freden holdes tom

Under hvide Vinger bæres,
i enske Evighedens Traa,
gennem Stængelen Mælken gæres
til, tusind Diævelyngel smaae

I Kosmos, en Streg,
Ordenen bugnes deraf
--et Kaoskræfters Pek:
i Vansindets Have
forvolder Udkrudtet
Tugten sig at tave

Jeg priser dig, Mælkebøtte
Skyll nu over mig
mod Plage og Sygdom
Spir og gro,
af Lysets Ve,
ligesom Fanden selv